

РЕШЕНИЕ

№ 1191

гр. София, 25.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 11.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **7692** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба от Л. Н. Г., с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], подадена чрез пълномощник, против СДВР, [населено място], [улица]I № 5

С исковата молба на основание чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ се претендира изплащане на обезщетение в общ размер 6 290,96 лв., от които 5652 лева имуществени вреди, претърпени за периода от 09.02.2018 г. до 15.08.2018 г., за който период ищецът е плащал наемни вноски за ползване на автомобил, марка РЕНО, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма], когато е бил незаконосъобразно лишен от възможността да го ползва със ЗППАМ № 18-4332-000886/09.02.2018 г., издадена от отдел „Пътна полиция” - СДВР, ведно със сумата от 638,96 лева, представляваща законна лихва върху всяка една платена наемна вноска от датата на плащане до 04.07.2019 г. Претендират се и неимуществени вреди в размер на 500.00 лева, претърпени вследствие незаконосъобразните действия на административния орган, изразяващи се в изживян физически и душевен дискомфорт, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата претенция – 05.07.2019 г., до окончателното плащане.

На основание чл. 214, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК е допуснато изменение на

исковата претенция, като същата е определена в размер на 6768.00 лева, платени наемни вноски от ищеца за периода от 09.02.2018 г. до 15.08.2018 г. Допуснато е изменение и в частта на лихвата, която се счита за предявена в по-малък размер, а именно 629,96 лева, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба – 05.07.2019 г. до окончателното плащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че в резултат на незаконосъобразния административен акт ЗППАМ № 18-4332-000886/09.02.2018 г., издаден от отдел „Пътна полиция” - СДВР, са били отнети регистрационните табели на автомобил марка РЕНО, рег. [рег.номер на МПС], като ищецът е бил незаконосъобразно лишен от възможността да го ползва за периода на прилагане на ПАМ. Сочи се също, че освен, че му е било отнето правото да управлява взетото от него МПС под наем, то също така му била наложена и глоба в размер на 200 лева с НП № 18-4332-006000 от 27.04.2018 г. на Началник отдел ПП при СДВР за извършено нарушение на чл. 150 от ЗДвП. Излага се, че ищецът е обжалвал издаденото наказателно постановление, а [фирма], в качеството си на собственик на автомобила е обжалвал Заповед за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП № 18-4332-000886/09.02.2018 г. на полицейския орган в отдел „Пътна полиция” - СДВР. Сочи се, че наказателно постановление било отменено с Решение № 8695/11.01.2019 г., постановено по НАХД № 11690/2018 г. по описа на СРС, влязло в сила на 05.02.2019 г., а Заповед за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, № 18-4332-000886/09.02.2018 г. била отменена с Решение № 5004/25.07.2018 г., постановено по адм. д. № 2923/2018 г. на АССГ. В този смисъл се твърди, че през целия период на отнемане на регистрационните табели на автомобила на 09.02.2018 г. до влизане в сила на съдебното решение на 15.08.2018 г., Л. Н. Г. е бил лишен незаконосъобразно от ползването на процесното М., но е бил длъжен и е изпълнявал надлежно задълженията си за заплащане на наемната цена. Отправено и искане исковата претенция да бъде уважена и да се присъдят сторените разноски по делото.

Ответникът, по отношение на когото се предявяват исковете – СДВР, в писмено становище, чрез процесуален представител оспорва исковете и по основание и по допустимост. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Участващият в производството по ЗОДОВ прокурор от СГП дава заключение да се остави без уважение предявения иск като неоснователен.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и ангажираните и представени доказателства по делото при следното:

На 09.02.2018 г., П. Х. П. - полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция”, СДВР издал Заповед за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, № 18-4332-000886/09.02.2018 г., с която на дружеството - собственик [фирма], ЕИК[ЕИК] е наложена принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели СА 9605 СН. Същевременно, срещу Л. Н. Г., ЕГН [ЕГН] било издадено Наказателно постановление № 18-4332-006000 от 27.04.2018 г. на Началник отдел ПП при СДВР, с което на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, за нарушение по чл. 150 от ЗДвП, му е наложена глоба в размер на 200 лева.

Л. Н. Г. е обжалвал Наказателно постановление № 18-4332-006000 от 27.04.2018 г. на

Началника на отдел ПП при СДВР, а [фирма], в качеството си на собственик на автомобила Заповед за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т.2а, б"а" от ЗДвП № 18-4332-000886/09.02.2018 г. на полицейския орган в отдел „Пътна полиция” - СДВР. Наказателно постановление било отменено с Решение № 8695/11.01.2019 г., постановено по НАХД № 11690/2018 г. по описа на СРС, влязло в сила на 05.02.2019 г. Заповед за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, № 18-4332-000886/09.02.2018 г. е била отменена с Решение № 5004/25.07.2018 г., постановено по адм. д. № 2923/2018 г. на АССГ.

По делото е представено заверено копие от Договор за наем на МПС от 01.01.2018 г., сключен между [фирма] като наемодател и Л. Н. Г., като наемател. С договора наемодателя предоставя на наемателя МПС под наем за срок от три години. Съобразно сключеният договор наемателят е длъжен да спазва всички разпоредби на Закона за движение по пътищата и относимите актове, и в случай, че в резултат на неговото поведение му бъдат наложени санкции или спрямо наемодателя бъдат приложени принудителни административни мерки или по каквито и да било причини бъдат наложени санкции и в резултат на това наемателят не може да ползва наетото МПС, то той дължи плащане на наемната цена и за периода, в който по тези причини (за които той отговаря) не е ползвал МПС-то.

В подкрепа на исквете, ищецът е представил и следните неоспорими писмени доказателства: Заверено копие от Съдебно решение № 5004/25.07.2018 г. на АССГ, постановено по адм. д. № 2923/2018 г.; Заверено копие от Съдебно решение № 8695/11.01.2019 г. на СРС, постановено по НАХД № 11690/2018 г, копия на фактури и др.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпит на свидетелите И. Г. К. и Н. Л. П..

Свидетелят И. К. сочи, че е приятел на ищеца и се познава с него от 15 - 20 години. Знаел, че на ищеца е отнета колата, която той ползвал под наем. Излага пред съда, че след като са отнели книжката на Г., същият станал затворен, изнервен и депресиран, тъй като не можел да върши работата си спокойно. Свидетелят твърди, че е чувал ищецът да споделя, че приема медикаменти за успокоение. Сочи също, че се е случвало ищецът да поиска както от него така и от други приятели помощ, защото нямал превозно средство.

Свидетелят Н. П. излага пред съда, че познава ищеца, като през 2018г. му е отдала кола под наем, като собственик на [фирма]. Сочи, че Л. Н. Г. редовно е заплащал наемните вноски за ползване на автомобила. Твърди, че действително има съставени два приемо-предавателни протокола, но валидният е този от 2018 г., по който има извършени плащания.

По делото е изслушана съдебно-счетоводна експертиза по искане на ищеца. Вещото лице е дало заключение по задачи, формулирани от Л. Н. Г., относно какъв е точният размер на наема и какви плащания са постъпили в [фирма], в резултат на възникналите наемни отношения за процесния период от 09.02.2018 г. до 15.08.2018 г., както и какъв е размера на законната лихва от датата на плащане на съответната наемна вноска до 04.07.2019 г.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 203, ал. 1 от АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявяват иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни

актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковата защита е възможна при условията на чл. 1 от ЗОДОВ, като исковите се разглеждат по реда на чл. 203 и сл. от АПК, към който препраща и изричният текст на чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ.

Предявени са иски с правно основание чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ, във вр. с чл. 203 ал. 2 от АПК, с които се претендира обезщетение за причинени имуществени и неимуществени вреди, вследствие на отменено с влязло в сила съдебно решение НП и ПАМ. Претенцията е заявена срещу процесуално легитимиран на основание чл. 205 от АПК ответник по иска – СДВР, поради което исковите са допустими.

По основателността и доказаността на предявените иски, съдът намира следното:

Според чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Според чл. 4 от ЗОДОВ Държавата в лицето на своите органи дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни актове, действия и/или бездействия.

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, следва да се установи кумулативното наличие на следните елементи, които са част от фактическия състав на отговорността на държавата за дейността на администрацията: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, които са отменени по съответния ред ; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав, не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Дейността по налагане на административно наказание е особен вид правораздавателно производство, осъществявано от администрацията. Самото наказателно постановление представлява правораздавателен акт, издаден от несъдебен орган, сезиран със съставен акт за установяване на административно нарушение, който се издава при състезателно производство. Наказателното постановление не подлежи на административен контрол, поради обстоятелството, че е правораздавателен, а не административен акт. Доколкото обаче наказателното постановление се издава от административен орган, същото представлява властнически акт и макар да поражда наказателноправни последици, то е правен резултат от санкционираща административна дейност. Предвид изложеното следва да се приеме, че по своето съдържание дейността по налагане на административно наказание представлява изпълнение на административна дейност, каквото становище е застъпено в ТП № 2/19.05.2015 г. на ВАС и ВКС.

В случая не е спорно, че НП № 18-4332-006000 от 27.04.2018 г. на Началник отдел ПП при СДВР е отменено с влязло в законна сила Решение № 8695/11.01.2019 г., постановено по НАХД № 11690/2018 г. по описа на СРС, влязло в сила на 05.02.2019 г. Не е спорно също, че Заповед за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, № 18-4332-000886/09.02.2018 г. е отменена с

Решение № 5004/25.07.2018 г., постановено по адм. д. № 2923/2018 г. на АССГ. Установената незаконосъобразна административна дейност, довела до отмяна на издаденото НП И ПАМ, обуславя наличието на първия елемент от фактическия състав на чл.1 ал.1 от ЗОДОВ.

Съдът намира, че в случая се доказва и, че в резултат тази незаконосъобразна административна дейност, на ищеца действително са причинени твърдените имуществени вреди.

От събраните по делото писмени доказателства се установи, че ищецът е претърпял имуществени вреди, причинени от отменения като незаконосъобразен акт Наказателно постановление № 18-4332-006000 от 27.04.2018 г. на Началника на отдел ПП при СДВР, и отменената също като незаконосъобразна Заповед за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т.2а, б"а" от ЗДвП № 18-4332-000886/09.02.2018 г., представляващи платени наемни вноски за ползване на автомобил, марка РЕНО, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма], за периода, когато ищецът е бил незаконосъобразно лишен от възможността да го ползва. Видно от приложения по делото Договор за наем на МПС от 01.01.2018 г., сключен между [фирма] и Л. Н. Г., ищецът е бил длъжен и е плащал наемната цена за лекия автомобил, въпреки че е бил лишен незаконосъобразно от ползването на процесното МПС. Намалването на неговото имущество, поради заплащане наемните вноски за управление на наетия автомобил, който от датата на налагане на принудителната мярка - 09.02.2018 г. до датата на отмяната ѝ с влизане в сила на решението на АССГ - 15.08.2018 г. ищецът не е ползвал, е предизвикано именно във връзка с издаването на незаконосъобразния акт. С Решение от 25.07.2018 г. АССГ, 49 състав е заключил, че не са били налице материалноправните предпоставки за налагане на ПАМ от процесния вид. По време на извършената проверка, ищецът е притежавал валидно свидетелство за управление на МПС, което е представил на контролните органи, поради което не е следвало да бъде налагана мярката - прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца и отнемане на СРМПС №[ЕИК] и регистрационни табели СА 9605 СН. На следващо място с Решение от 11.01.2019 г. СРС, 105 състав е счел, че неправилно наказващият орган е приел, че е налице извършено нарушение от страна на Л. Н. Г. и неправилно е санкционирал същия по чл. 177 ал. 1, т. 2 от ЗДвП с НП № 18-4332-006000 от 27.04.2018 г. на Началник отдел ПП при СДВР за извършено нарушение на чл. 150. Констатирал е, че ищецът в настоящето производство е имал правоспособност и придобито СУМПС в друга държава членка, валидна към датата на извършване на нарушението, доколкото български гражданин може да управлява МПС на територията на РБ с чуждестранно свидетелство в срок до три месеца от датата на влизането им в страната, като Л. Н. Г. е влязъл на територията на България на 03.01.2018 г., а нарушението е констатирано на 08.02.2018 г.

В този смисъл, установи се по делото и причинна връзка между причинената вреда и незаконосъобразния акт, тъй като се доказва, че вредата е пряка и непосредствена последица от отмененото, като незаконосъобразно, наказателно постановление и заповед за налагане на ПАМ. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждащото действие, като цитираната разпоредба е приложима и по отношение на вредите, причинени от незаконосъобразни наказателни постановления, отменени по съдебен ред. Провеждането на производство по

обжалване пред съд е необходима предпоставка за отмяната на наказателното постановление и единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и/или че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган.

В периода от датата на налагане на принудителната мярка - 09.02.2018 г. до датата на отмяната ѝ с влизане в сила на решението на АССГ - 15.08.2018 г., ищецът е бил лишен от възможността да ползва автомобила, който е взел под наем като въпреки това обстоятелство, той е изпълнявал задълженията си по сключения договор и е плащал надлежно месечните вноски. Този факт удостоверява и св. П., чрез показанията си. Същата потвърждава, че е собственик на фирмата отдала колата на ищеца. Сочи също така, че Л. Н. Г. е бил редовен платец и е изпълнявал задълженията си по договора. Размерът на паричните средства, които Л. Н. Г. е дал под формата на наемни вноски, изчислен от ищеца в размер на 6768 лева е идентичен с определения в съдебно-счетоводната експертиза размер. Вещото лице посочва, че съгласно сключения договор за наем, за периода от 09.02.2018 г. до 15.08.2018 г. размерът на наема се равнява на 6 768 лева. Посочва, че от страна на ищеца са извършени плащания по издадени фактури. Сочи също така, че след извършена проверка в счетоводството на дружеството [фирма] - наемодател по процесния договор издадените фактури са осчетоводени по сметка 411 „Клиенти“, а приходите от получените наеми са осчетоводени по сметка 703 „Приходи от продажба на услуги“.

Ищецът е направил искане за присъждане на законна лихва върху всяка една платена наемна вноска от датата на плащане до 04.07.2019 г. Доколкото предявеният иск за имуществени вреди съдът уважава изцяло като доказан, то поради акцесорния си характер, следва да се уважи и претенцията за присъждане на законна лихва върху търсената като обезщетение сума за имуществени вреди. Претенцията за присъждане на законна лихва следва да се уважи в поискания размер от 629,96 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на претенцията – 05.07.2019 г. до окончателното изплащане.

По отношение на претендираното обезщетение за неимуществени вреди съдът намира следното:

За понятието "Неимуществена вреда" липсва легална дефиниция. Обезщетенията за такива вреди съдът присъжда за конкретно претърпени страдания, болки и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на административния орган, като е необходимо те да бъдат установени и доказани от ищеца.

В настоящия случай от събраните по делото гласни доказателства безспорно се установява, че в резултат на незаконосъобразното НП № 18-4332-006000 от 27.04.2018 г. на Началник отдел ПП при СДВР и ЗППАМ № 18-4332-000886/09.02.2018 г., ищецът е имал негативни психически изживявания, изразяващи се в претърпени притеснения и

неудобства, последвали от лишаването му от правоуправление на наетия от него автомобил. В тази връзка съдът приема, че са налице елементите на фактическия състав на чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ, поради което предявеният иск за обезщетяване на неимуществени вреди е основателен.

Съдът счита, че същият е изцяло доказан по размер. За да се определи размера на търсеното обезщетение за неимуществени вреди, следва да се отчете продължителността и интензитета на същите. Паричният размер за обезщетяването им следва да почива на принципа на справедливостта по аргумент от чл. 52 от Закона за задълженията и договорите, предвид обстоятелството, че ЗОДОВ не уточнява как се определя размера на неимуществените вреди, както и с оглед разпоредбата на § 1 от ЗР на ЗОДОВ. Понятието „справедливост” не е абстрактно такова, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението.

Съдът кредитира с доверие показанията на разпитания по делото свидетел К.. Счита, че от тях може да се направи извод, че преживените от ищеца неудобства и притеснения от създалата се ситуация, са в такава степен съществени, че да обосноват репарирание на вредите в претендирания размер от 500 лв.

От свидетелските показания става ясно, че затрудненията и притесненията на ищеца - резултат от лишаването от възможността да ползва автомобил, са свързани както с неговата работата му, така и с нуждите на семейството му и неговите деца. От тези показания може да се приеме, че сериозно е била засегната личността на ищеца.

По изложените съображения съдът намира, че е справедлив размера на претендираните неимуществени вреди.

При този изход на спора, в полза на ищеца следва да се присъдят поисканите и действително извършени разноси по производството, платими от ответника в размер на 1640 лева, от които 1200 лева платен адвокатски хонорар, 400 лева депозит за вещо лице и 40 лева депозит за свидетели. Предвид фактическа и правната сложност на делото, извършените от пълномощника на ищеца процесуални действия, съдът намира, че възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи ДА ЗАПЛАТИ на Л. Н. Г., от [населено място], сумата от 6768,00 лева, представляваща обезщетение за причинени **имуществени вреди**, в резултат на незаконосъобразни НП № 18-4332-006000 от 27.04.2018 г. на Началник отдел ПП при СДВР и ЗППАМ № 18-4332-000886/09.02.2018 г., издаден от отдел „Пътна полиция” – СДВР, законната лихва върху всяка една платена наемна вноска от датата на плащане до 04.07.2019 г. в размер на 629,96 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на претенцията – 05.07.2019 г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи ДА ЗАПЛАТИ на Л. Н. Г., от [населено място], сумата от 500,00 лева, представляваща обезщетение за причинени **неимуществени вреди**, в резултат на незаконосъобразни НП № 18-4332-006000 от 27.04.2018 г. на Началник отдел ПП при СДВР и ЗППАМ № 18-4332-000886/09.02.2018 г., издаден от отдел „Пътна полиция” – СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи ДА ЗАПЛАТИ на Л. Н. Г., от [населено място], сумата от 1640,00 лева, представляващи разноси по настоящето производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: